

SAHURIN SANOMAA:

Yhtä vähän kuin räätäliä voidaan ajatella ilman saksia, voi kunnon lehti, piskuinenkaan, tulla toimeen ilman alakertanikkaria. Tämä lehdenpoikasen painoasuun saattaminen toistaiseksi tulee tapahtumaan vain käsiveivisellä yhdistyksen monistusmasiinalla, niin voi sattua, että tämä alakerran präniksi tarkoitettu juttu juuttuu välillä keskelle sivua, välillä tipahtaan ylälaidan täytteeksi j.n.e., mutta siitä ei pidä kenenkään itteensä ottaman. Vaan selittäköön jokainen asian parhain päin itselleen ja naapurilleen. Tarkoitus on kuitenkin hyvä, niinkuin koko tällä lehdelläkin, nimittäin vatvoa omia sahamiesasioitamme pitkin ja poikin, ottaa ja antaa ja olla edes vähäsenä apuna niissä moninaisissa päivän kysymyksissä, joita Luoja ja virkavalta yhdessä tiellemme niin viljalti ripottelevat. Ja nyt pidemmittä esijaaritteluita otamme härkää sarvista eli käymme varsinaiseen päivän tekstiin.

Lehden synty:

Artasalo motkotteli oikein aika tavalla yhdistyksen vuosikokouksessa, kun koko lehtihanke laimean kannatuksen takia uhkaa purjehtia karille. Ja eipä mies syyttä suurempaa pitänyt. Koska ja kun tunnustettu on, että tämäntapaista aviisia kaivataan, niin miksei sitten pistettäisi tuulemaan. Kun katseli siellä kokouksessa sitä porukkaa, niin mieleen tuli, jotta kumma on, ellei tuo sakki pientä omaa lehtipahasta toimeksi saa. On sahakapitalisteja, on metsänhoitajia, tuomareita, majureita, sahatekniikoita ja muuten viisaita miehiä, jos miten paljon. Kun siis tunnustettu on, että ajatus sinänsä lepää terveellä hollilla, niin yritetään. Me suomalaiset olemme kyllä vähän sellaisia jahnatusia, me tuumaillemme kyllä paljon, mutta vaietaan kuin muuri itsemme ja muiden vahingoksi. Mutta koetetaan nyt tehdä parannus, eikä panna parille miehelle nyt tästä lehdestä kivirekeä perään, vaan yritetään joka äijä.

Kyllä se on vähän niinkuin kunniakysymys, jotta tästä lehdestä saataisiin elinkelpoinen. Mutta silloin on useamman iikan oltava pelissä mukana ja sellaisella panoksella, ettei vaan lähetetä myötatuntoa vaan oikein kirjoitettua sanaa. Kyllä asiat riittävät, yksi tietää yhtä toinen toista. Pannaan paperille vaan, niin hyvää jälkeä tulee. Eikä tämä ole tarkoitettu miksikään näytteeksi suomalaisesta kaunokirjallisuudesta ja lyriikasta tällä mukavalla vuosisataluvulla. Onpa vaan sahaajien oma pikku julkaisu, johon juttu kelpaa vähemmänkin siloitettuna, kunhan siitä pääjuoni selväksi käy. Se siitä.

Rahankireys ja rationalisointi:

Me sahamiehet ollaan sitä porukkaa, joka tuntee paljon porua herättäneen rahankireyden aina luihin ja ytimiin saakka. Menneinä vuosina itkettiin, mutta paljon kovemmalle meijät äijäparat taittaan nyt pistää. Ja hulluinta tässä on, kun samaan aikaan puhutaan rationalisoimisesta ja muista kauniista asioista. Ja totta puhuen sinne päin ne olisi nyt suunnattava. Mutta mistä rahat? Täytyy vesi kielellä katsoa kuvia erittäin sahalaitosten toinen toisiaan upeammista laitteista ja vehkeistä. Vaikka paljon pitäisi löytyä sellaistaakin järkeistämistä, jossa ei niin viljalti rahaa tarvitakaan. Tässä mielessä ajatusten ja näkemysten vaihto taitaisi olla tarpeen. Piensahojen on tämä rationalisoimis- kysymyksen otettava vähän toisesta näkövinkkelistä kuin suursahojen. Useinhan näppärillä pikkuparannuksilla saadaan paljon aikaan. Paljon löytyy täällä taivaankannen alla asiaa, jossa yhteistyö on voimaa.

Kurssitoiminta:

Oikeille jäljille on "yhtistys" lähtenyt, kun se virittelee kurssitoimintaa asettajille parhaillaan. Niistä miehistä, hyvistä sellaisista, on huutava puute jatkuvalla syötöllä. Kurssitoiminta on niitä elämänmuotoja, mitä pitäisi ruveta olan takaa meidän sahureidenkin piirissä harrastamaan, sillä ammattitietoa me kaivataan joka ukko, toiset enemmän toiset vähemmän.

Liian paljon ei tiedä kukaan, ja jos tietää, niin kurssilla olisi sopiva laskea liikaa painetta pois. Eikäpä sitten muuta, kun nukumme siinä hurskaassa uskossa ensi yön, että tästä lapsesta tulee pitkäikäinen, että sen sisäلت vähin erin muovautuisi tarkoitustaan vastaavaksi ja että se otettaisiin sahamiesten piirissä vastaan oikealla tavalla, ei tuomionpasuunaan puhaltaen, vaan heikkoja tukien ja tietä sille silittäen. Arvostella ja haukkua saa, kunhan se vain tehdään reilussa ylösauttamisen hengessä. Sahurin ammatti ei ole vain ammatti, se on samalla harrastusta ja tunnetta. Meidän on pelastettava unhon yöhön joutumasta veteraanien muistelmia, samalla kun me itse luomme aikaa ehompaa tuleville pikkusahureillemme. Tuli innostuttua ihan, kun ikkunasta tuli sisälle tuoreen puun ja pihkan tuoksua ja kun on kevät. Toisella kertaa lisää.

Sahuri.